

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120339810
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120339810.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v spore žalobcu MINIHOTOVOST, SE, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav, Česká republika, IČO: 043 55 211, zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedüšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3479/3A, Bratislava, IČO: 42 185 190, proti žalovanému R. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. V., t. č. T. L. T. XXX, o zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. 16Csp/16/2021-114 zo dňa 7. apríla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 100 eur spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 100,- eur od 16.08.2017 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 12 eur titulom uzavretia Zmluvy o zápůjčke č. 501983 zo dňa 05.06.2017 so žalovaným prostredníctvom webovej stránky F. a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Keďže žalobca je právnická osoba so sídlom v Českej republike, právomoc vo veci konať a rozhodnúť si odvodil podľa článku 18 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1215/2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podľa ktorého druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Pokiaľ ide o rozhodné právo, dôvodil čl. 6 ods. 1 nariadenia EP a Rady (ES) č. 593/2008 (Rím I.) o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, keď mal za to, že posúdenie zmluvy sa spravuje právnym poriadkom SR. Zmluva bola uzavretá medzi spotrebiteľom s obvyklým pobytom na území SR a podnikateľom - európskou spoločnosťou, ktorý smeruje svoju podnikateľskú činnosť na klientov v Európe (zrejme z internetovej stránky F.). Lustráciou na stránke NBS zistil, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území SR. Žalobcovi bola udelená licencia ako nebankovému subjektu na poskytovanie spotrebiteľského úveru v Českej republike a iba na tomto území je oprávnený na poskytovanie úverov na základe licencie. Zmluvu o zápůjčke zo dňa 05.06.2017 považoval za spotrebiteľskú, avšak nie za spotrebiteľský úver s poukazom na ust. § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, pretože splatnosť pôžičky bola dohodnutá na dobu 14 dní. Úver poskytol žalobca ako iný veriteľ (§ 2 písm. c/) na území SR bez povolenia NBS v zmysle § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa na poskytnutý úver vzťahuje aj § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, ktorý bol poskytnutý bez povolenia na činnosť NBS neplatnosťou tejto zmluvy. Uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území SR je konanie v rozpore so zákonom, konkrétne s § 24b v spojení s § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. Následkom takejto neplatnosti zmluvy došlo medzi stranami sporu k plneniu

na základe neplatnej zmluvy, čoho dôsledkom je nárok žalobcu na poskytnutie finančných prostriedkov titulom bezdôvodného obohatenia, pričom žalobca skutočné plnenie sumy 100,- eur ani nepreukázal. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a inak úspešnému žalovanému nepriznal trovy konania, nakoľko mu žiadne nevznikli.

2) Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie žalobca podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), a h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva v zmysle Nariadenia Rím I. a so záverom v podobe absolútnej neplatnosti zmluvy len preto, že žalobca nemá na území Slovenskej republiky udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Svoju činnosť vykonáva na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísaného v obchodnom registri vo forme poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru a je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením. Právo spotrebiteľských úverov je plne harmonizované Smernicou, a preto postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídlaci na území Českej republiky. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná. Súd bol preto povinný aplikovať české právo. Rozsudok je navyše neprípustným prekvapivým rozhodnutím, pretože súd prvej inštancie prišiel k právnemu záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy z vlastnej iniciatívy a nedal mu možnosť sa k takémuto právnemu záveru vyjadriť, čo činí až v tomto odvolaní. S poukazom na Nariadenie Rím I. uviedol, že samotná webová stránka končiacia na .sk ešte neznamená, že podnikateľ smeruje svoju činnosť aj vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Navyše zo zmluvnej dokumentácie vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva. Súd sa skúmaniu výhodnosti príslušného právneho predpisu vyhol a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného (Nariadenie Rím I.) založil na inštitúte práva verejného, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je.

3) Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5) Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v tomto rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za vecne správne, pričom sa s jeho závermi v celom rozsahu stotožňuje a na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. V danom prípade je nepochybné, že pri zmluvnom záväzku je možné si určiť voľbu práva, avšak v prípade spotrebiteľa mu nesmie byť odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Na území Slovenskej republiky nie je možné poskytovať úvery a pôžičky spotrebiteľom - veriteľom bez povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska. Keďže žalobca nie je a nikdy nebol evidovaný v registri veriteľov Národnou bankou Slovenska, čiže takýmto povolením nedisponuje, uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území SR je konanie v rozpore so zákonom, ktoré konkrétne ust. § 11 ods. 3 a aj v spojení s ust. § 24b zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za neplatné. Na základe uvedeného súd prvej inštancie pri posúdení nároku žalobcu správne vychádzal zo slovenských právnych predpisov. K záveru o neplatnosti predmetnej zmluvy súd prvej inštancie dospel po vyhodnotení skutkového stavu na základe skutočností, ktoré žalobca tvrdil a listín, ktoré v konaní predložil, ako aj lustráciou v príslušných verejných registroch. Argumenty žalobcu ohľadom toho, že súd z vlastnej iniciatívy prišiel k právnemu záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy bez toho, aby mal žalobca možnosť sa k tomu vyjadriť, sú nedôvodné a z týchto dôvodov nemožno považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé. Žalobca mohol svoje práva, a teda aj svoj vplyv na výsledok konania uplatniť v odvolacom konaní, čo aj učinil. Odvolací súd poukazuje na čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.), z ktorého je zrejmé, že bolo potrebné vychádzať z právneho poriadku krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa - žalovaného, nakoľko súdu je známe aj z jeho rozhodovacej činnosti, že žalobca smeruje svoju činnosť i na Slovenskú republiku.

6) Nakoľko odvolateľ neuviedol v odvolaní žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav, odlišný od záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

7) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný, aj keď ostal v odvolacom konaní nečinný, mal v ňom úspech, a preto by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na jeho nečinnosť v odvolacom konaní mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (zo spisu mu trovy nevyplyvajú).

8) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).